



Urejuje:

J a k o b D i m n i k,
učitelj na II. mestni šoli v Ljubljani.

Št. 14. Ljubljana, 16. mal. srpana 1895. XXXV. leto.

Vsebina: E. G a n g l: Andreju Praprotniku v spomin. — Andrej Praprotnik †.
Naši dopisi. — Vestnik. — Uradni razpisi učiteljskih služeb.

Andreju Praprotniku v spomin.

So feiert Ihn! Denn was dem Mann das Leben
Nur halb ertheilt, soll ganz die Nachwelt geben.

Goethe.

Ob grobu tvojem smo. V njem ti počiva
Utrujeno teló, mož plemeniti,
Okó predragim solza tod zaliva,
Ki ni v bolesti móči je prikriti.
Tvoj duh razpel je krila in uživa
V višavah jasnih rádot v večnem sviti.
O, na ti pókoj bo, naj te ljubeče
Ogreva žar brezkončne, božje sreče:

Preteklost pred očí nam stopa tvoja,
Ki živel mož si jo ponosen vedno:
To bilo je življenje! — Brez pokoja,
Uživanja, častí, imena vredno,
Dostojnega ni plašilo se boja,
Popenjalo na mesto se ugledno,
Kjer on stoji, kdor s silo svoje sile
Nasprotstvo zmaga in močí nemile.

In čudi se rojak, da v dušnem boji,
 Ob trudu za obstanek svoj poštenu,
 Prišel prej zadnji dan ni dôbi tvoji,
 Ki te v početku le po zapuščeni
 Vodila stezi je; v sovragov roji
 Odpor so čuti našli ti vzneseni —
 Saj mi usodi žitja smo igrača,
 Za trud človeku smrt gotova plača.

In prišla je! . . . Ti glavo si častito
 Upognil, ko je žitja kal objela,
 Mordà ob hipu onem slikovito
 Preteklost se razgrinjati začela;
 Preletel jo pogled je ponosito,
 V bodočnost zrla duša ti vesela:
 Tu boj, sovraštvo, črt, minljiva slava,
 Tam blagim srcem domovina prava!

Naj vsprejme te! — Ti vzvišeno si delo
 Navdušeno vršil že v mladem časi,
 Svoj konec plemeniti je imelo,
 Ko bival v mestu si in v tihi vasi.
 Srcé v ljubezni tebi plamenelo,
 Dom, carja so, Bogá slavili glasi —
 Kjer — kot pri tebi — duh se z voljo druži,
 S koristnimi se deli domu služi.

In zdaj ob grobu smo. V njem naj počiva
 Upehano teló, mož plemeniti,
 Okó predragim solza tod zaliva,
 Ki ob izgubi ni je móči kriti!
 Tvoj duh je vzplaval in sedaj uživa
 V višavah jasnih rádot v večnem sviti —
 O, naj ti pókoj bo, naj te ljubeče
 Ogrevá žar brezkončne, večne sreče! —

E. Gangl.





A. Trapotochnik